

Triztan Vindtorn

Poet

Av alle sykdommer på jorda er kjærligheten den mest smertefulle...

under abstrakte neonskilt og stjernebilder
søkte jeg ly for ditt utilsrørte forskerblikk
og opplevde korsangen fra din nakne kropp...
en aften passerte vi fiendtlige piggrådsperringer
gikk usynlige over mørklagte duggmarker
hadde føttene på og kjente jordbuen under dem
bare verden tynget våre hudløse skuldre uten evne
til å lytte på havet ... den uendelige musikk...

hvem kan beskrive dette uten å nevne månen
et ord jeg leste på dine fosforiserte lepper
snart var vi viklet inn i skydekket...
om litt skal du skyte min morgenfugl i strupen
slik fornuften spikrer oss til tankekorset
ikke som når kjærligheten er ubrukt
og vi kan gråte felles gledestårer
men slik et kamskjell åpner bløtdyrskroppen
og leper saltvann og iskalde månestråler ...

hvem navigerer etter tordenskyene i seg selv
med messingsektant i stedet for ord
og graverer felles spørsmål inn i havflaten
med en griffel av blod og brennende tentakler
mens øresuset langsomt fortaper seg i glemsel?
slik de samme skjell brålukker seg for sola
mens den snubler i sine krystalltær på flaten
og i dønningene på vei fra ingen steder ...

langt borte svelger det samme vann en mørk ås
og får framkalt minnet om våre heteste favntak
på ukjente og kritthvite strender i hverandre ...
under påfuglskyer og papegøyesang i fjerne penselstrøk
mens vi trodde at vannfargene var tette og holdbare
hvem vil ikke speile sine framtidige drømmer
i den andres forundrede og silkeglatte pupiller
uten å bli forstyrret av mørke tvilsreflekser?

mens bølgene deler solkloden i milliarder
av urolige og gnistrende lysfasetter
border jeg din spinkle farkost
fyller de barkede seil med varme tankevinder
så det indre lys kan slippe ut mellom glidelåsleppene
og endre livet fra å kjempe mot fossile skygger
til bevissthet om at perleporten eksisterer på jorda
og at ingen kan speile sitt ansikt i et opprørt hav ...

stirrer på lyden fra det samme blågrønne osean
mens du fremdeles puster som en sluknende stjerne
ikke bare i erindringen men i et drømt solsystem ...
slik etser jeg natten i daglige saltvannsbilder
og inn i den vakre avdelingen av tankearkivet
der akvarellene ikke river hverandre i stykker
eller neglene skraper havbunnen til blods
disse plogfurer formet med marerittets karakter
bare skipbrudne forteller om fra sine skumsprøytliv ...

se de svarte skjær avtegnet mot horisonten
fremdeles lurar jeg på hvem du egentlig blir?
mens du klamrer deg til såpeglatte svaberg
langt der ute i din stormfulle drømmeseilas ...
snart henger den fjerne klode i solnedgangsrepet
som et øye gjenklistret av honning og pollen
mens rødvinen blir borte som dugg for samme sol
ikke for å drikke kjærligheten sanseløs og fri
men av full kraft velte steinene bort fra sine huler
mens jeg ennå hører ekkoet fra dine øyne

Kunsten å være lege ...

«Gå aldri til en lege
som har døde planter på kontoret.»

Erna Bombeck
(amerikansk forfatter og humorist)

I neste nummer:

- Levende givere ved nyretransplantasjon
- Immunterapi mot psoriasis
- Sovemidler blant eldre
- Dødsfall i politiarresten
- Omskjæring av kvinner